

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Pernicies.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

PERNICIES. CAP. I.

Egyptii Sacerdotes, ut odium, quo suille genus omne persequebantur, literis testatum suis relinquerent, perniciosum hominem Suis hieroglyphico significari instituerunt. Est enim natura animal admodum vitiosa, pruritu impotens, Luna maxime deficiente: constatque pariter eorum corpora vitiari, qui lac ejus biberint, lepraque & putida scabie contaminari. Quinetiam frequens Suillæ carnis esitatio aciem obtundit ingenii.

Diogenis
jocus in
athletas.
Prima Ce-
ras adida
gavisia est
sanguine
porca.
Ovid. z.
Fast.
Bellu-
nensium
statutum.
De Sue in-
tellectus
mythicus.
Plin. lib. 8.
cap. 5.
Cicero de
sensibus l. 5.

Unde jocum Diogenes excepit in athletas, de quibus interrogabat quidam, cur isti non sentirent: Quia, respondit ille, Suillis ac Bubulis carnis educati sunt, ad animum scilicet vertens quod alter de corpore quæsierat. Hujusmodi enim cibi quamvis corpus obdurent, mentis tamen acumen hebetant. Adhæc maleficum est etiam monstrum: quia fatis cladem non exiguam infert, damnosamque facit pauperiem, dum teneriorem segetem non depascit modo, sed & se de proculcat, & rostro eruit. Unde primum hoc animal Cereri sacrificatum Poætæ testantur, & fabulæ exortæ sunt de Cromyonia Sue Apri Calydonii matre, uno ex Thefei laboribus. Itaque Salaminii lege statuerunt, ut eorum suum dentes attererentur, qui segetibus cladem aliquam intulissent, de quo publice statutum est apud Bellunenſes meos.

SENSUS MAXIME BRUTUS. CAP. II.

PRæcipua vero fuit apud Egyptios de Sue significato, ut per ejus simulacrum intellectu mystico, sensum materiæ penitus affixum, atque illi præcipue coalitum indicarent; quod licet in animantium omnium, nedum in omni brutorum genere conspiciatur, nescio quo pacto tamen longe magis brutum in Sue plurimum apparere, unicuique manifestum est. Hic vero sensus rationi plerumque sese constituit adversarium, non alter quàm materiæ ratione habita, corpus animæ tam multis in negotiis reluctatur, de quo præclara Platonis in Phædone sententia, τὰ μὲν θεῖα, ἡ ἀθάνατος, ἡ νοητὴ, ἡ μονοειδής, ἡ ἀμετάβλητος, ἡ ἀειώσιμος; ἡ κ' ἴ' αὐτὰ ἔχοντι ἑαυτὰ ὁμοίωτα ἑωὶ ψυχῆ, τὰ δ' ἀνθρώπινα, ἡ θνητὰ, ἡ ἀνοήτως, ἡ πάλαι, ἡ μεταβάλλουσα, ἡ μετέπειτα κ' ταὐτὰ ἔχοντι ἑαυτὰ ὁμοίωτα τῶν ἀνείκελων σώμα. Animam quidē per quam simillimam esse parti ei, que divina est, & immortalis, & intelligibilis, & uniformis, & insolubilis, & eodem semper modo circa eadem habeat: corpus vero identidem simillimū humano, & mortali & incognito, & multiformi atq; dissolubili, & quod nunquam circa eodem habeat modo. Ex argumentis autem hujusmodi, quicquid apud Philosophos altercationis est in explorandis naturæ secretis, emanavit: aliis rationē rerum, aliis sensum præterentibus, eam illis incorruptibilem perinde ac animam esse asserentibus his hunc cogitationi, veluti & ipsos corporis affectus propinquiorem esse concertantibus. Quare minime mirum est Egyptios, & qui disciplinam eorum secuti sunt, in contemplandis iis potissimū quæ à corporibus dissepata videntur, occupatos, Porcum quippe animal sensui tantum deditum aspernatos esse: quippe qui corpus identidem summet, ut in Papyro commonstravimus, minimi faciebant, ejusq; alendi curandique negotium per exiguum suscipiebant, sensui, quem falli in unoquoque animantium facillime posse suspicabantur, parcissime fidem adhibebant. Contra vero Aristoteles, quiq; eum sequuti sunt, sensum ita sunt admirati, ut eum cogitationibus omnibus prætulisse videantur. Sed nostra nos significata prosequamur.

VANILOQUENTIA. CAP. III.

Egyptii autem Sacerdotes, ut apud Horum est, si vaniloquentiam hieroglyphice significare vellent, & suum & averſum Elephantum sculpere consueverunt: idq; perinde erat, ac si rationem à brutali sensu averſam ostendere voluissent. Nam cum Elephantum significata Commentario suo describeremus, eum in omni fere virtutis numero, si de brutis hoc dicere liceat, rationis propemodum participem inveniebamus. Huic Sus opponitur, qui antipathia ipsius cogente vi, usque adeo est Elephantum invisus, ut ab eo nullo possit concilio tolerari, sed quum primum auditus fuerit ejus grunnitus, fugam Elephas arripere cogatur. Nota historia est, quemadmodum Megareses ab Antipatro afflicti, cum ad manifestum exitium premerentur utereturq; ille Elephantorum robore, excogitarint Porcos pice oblitos, & injecto mox igne flammatos in Elephantorum gregem immittere: quo facto validissimū Regis conatum negotio minimo irritū reddidere, victoria per ingenium sibi comparata.

Sus Ele-
phanto in-
visus.
Plin. lib. 8.
cap. 9.

